

ನಲುಗಿ, ಇವತ್ತು ತಮಗೆ ಉಳಿಗಾಲವಿಲ್ಲವೆಂದು ನಳನಳಿಸುತ್ತಿದ್ದ ಗಿಡಮರಗಳೆಲ್ಲ ನಡುಗುತ್ತ ಹಾಹಾಕಾರವೆಬ್ಬಿಸಿದವು. ಆ ಸದ್ದು ನಿಮಗೆ ಕೇಳಿಸುವುದಿಲ್ಲ ಬಿಡಿ... ರೆಂಬೆಗಳನ್ನೆಲ್ಲ ಸೊಂಡಿಲಲ್ಲಿ ಮುರಿಯುತ್ತ, ಸಿಕ್ಕಿದ್ದನ್ನೆಲ್ಲ ನೆಲಕ್ಕೆ ಹಾಕಿ ಕಚಕಚನೆ ತುಳಿದು ಅಪ್ಪಚ್ಚಿ ಮಾಡುತ್ತ ಬರುತ್ತಿದ್ದವು. ಅವೆಲ್ಲ ಆನೆಗಳು ಸೇರಿ ಆ ಕಾಡು ಆನೆಯನ್ನು ಹಿಡಿಯಲು ಬಂದಿದ್ದವು. ಆದರೆ ಅವುಗಳ ಬೆನ್ನ ಮೇಲೆ ನರಕಲು ಕಡ್ಡಿಯಂತಿದ್ದ ಇನ್ನೊಂದು ಪ್ರಾಣಿಯಿದ್ದದ್ದನ್ನು ಗಮನಿಸಿದೆ. ಇಂಥ ರಾಕ್ಷಸಾಕಾರದ ಆನೆಗಳು ಅಂಥ ಯಾಕೆತ್ತಿ ಪ್ರಾಣಿಯ ಆಜ್ಜೆಗೆ ಅನುಸಾರವಾಗಿ ನಡೆಯುತ್ತಿದ್ದಾವೆಂದರೆ ಅವುಗಳ ಬೃಹದಾಕಾರದ ದೇಹಕ್ಕಿರುವ ಶಕ್ತಿಗಿಂತ ಅದರ ಮೇಲೆ ಕುಳಿತ ಆ ಪ್ರಾಣಿ ಹೆಚ್ಚು ಶಕ್ತಿವಂತನಿರಬೇಕು ಎಂದು ನನಗಾದರೂ ಆ ಕ್ಷಣ ಅನಿಸಿಬಿಟ್ಟಿತು. ಆದರೆ ಯುಕ್ತಿಯ ಮುಂದೆ ಎಂಥ ಶಕ್ತಿಯೂ ಕಳೆಗುಂದಿ ಕೂರಬೇಕಾಗುತ್ತದೆಂಬ ವಾಸ್ತವಿಕ ಸತ್ಯದ ಅರಿವು ಆಗ ಇರಲಿಲ್ಲ. ಅಂಥ ದೈತ್ಯಪ್ರಾಣಿಯ ಸ್ವಾತಂತ್ರ್ಯಹರಣ ಮಾಡಿದಂಥ ಆ ನರಕಲು ಪ್ರಾಣಿಯೇ ಮನುಷ್ಯನಂತೆ. ಅದೇ ಮೊದಲು ನಾನು ಅವನನ್ನು ಕಂಡಿದ್ದು. ಅಂಥ ಗಜಗಾತ್ರದ ಆನೆಯನ್ನೇ ನಿಯಂತ್ರಿಸುತ್ತಿದ್ದಾನೆಂದರೆ ಇನ್ನು ನನ್ನಂಥ ಪುಡಿಪುಕ್ಕಗಳನ್ನು ತರಿಯದೇ ಬಿಟ್ಟಾನೆಯೇ ಎಂದು ಹೆದರಿಬಿಟ್ಟಿದೆ.

ಆಗ ಸುತ್ತಮುತ್ತಲೂ ದಟ್ಟವಾದ ಕಾಡು. ಆ ದಟ್ಟಾರಣ್ಯದ ಲಕ್ಷಾಂತರ ಮರಗಳ ನಡುವೆ ಅದು ಹೇಗೆ ನಾನು ಹುಟ್ಟಿದನೋ ಗೊತ್ತಿಲ್ಲ. ಯಾವ ಪಕ್ಷಿ ಯಾವ ಊರಿನಲ್ಲಿ ತಿಂದು ಜೀರ್ಣವಾಗದ ಬೀಜವನ್ನು ತಂದು ಇಲ್ಲಿ ಹಿಕ್ಕಿ ಹಾಕಿತ್ತೋ... ಪಚನವಾಗದ ಆ ಬೀಜವು ಜೀವದಾಯಿನಿ ಮಣ್ಣನ್ನು ಸೇರಿ, ಅಲ್ಲಿ ಬೆಚ್ಚನೆ ಕಾವು ಸಿಕ್ಕು, ಭೂಗರ್ಭದ ಮೇಲರ್ಧ ಚಿಗುರೂ ಕೆಳಗರ್ಧ ಬೇರೂ ಟಿಸಿಲೊಡೆದು ಉಸಿರಾಡಲಾರಂಭಿಸಿರಬೇಕು. ಗಾಳಿಯಾಡದ ಆ ದಟ್ಟಾತಿದಟ್ಟ ಅರಣ್ಯದಲ್ಲಿ ಅದು ಹೇಗೆ ನಾನು ಉಸಿರುಗಟ್ಟಿದ ಬದುಕಿದನೋ ಗೊತ್ತಿಲ್ಲ. ನನ್ನ ಭಾವಕೋಶದಲ್ಲಿ ಆ ಎಳೆಯ ನೆನಪುಗಳೆಲ್ಲ ಮಡುಗಟ್ಟಿಲ್ಲ. ಆದರೆ ಬಿಸಿಲಿನ ಮೂಲವನ್ನು ತಲುಪುವುದೇ ನನ್ನ ಪರಮ ಗುರಿಯೆಂದು ದಿನವೂ ಸೂರ್ಯನನ್ನೇ ನಿಟ್ಟಿಸುತ್ತ ಇನ್ನಷ್ಟು ಮತ್ತಷ್ಟು ಎತ್ತರಕ್ಕೆ ಬೆಳೆಯಲಾರಂಭಿಸಿದೆ. ಎರಡು ಎಲೆಗಳು ನಾಲ್ಕಾದವು, ನಾಲ್ಕು ಎಂಟಾದವು, ಎಂಟು ಹದಿನಾರು, ಹದಿನಾರು ಮೂವತ್ತೆರಡು... ಹೀಗೆ. ಈಗ ಎಷ್ಟಿವೆಯೋ ನನಗೇ ಗೊತ್ತಿಲ್ಲ. ಪ್ರತಿವರ್ಷ ಎಲೆಯುದುರಿಸಿದಾಗೆಲ್ಲ ಒಮ್ಮೆ ಅವುಗಳನ್ನು ಎಣಿಸಿಬಿಡಬೇಕೆಂದುಕೊಳ್ಳುತ್ತೇನೆ. ಆದರೆ ಇದುವರೆಗೂ ಅದು ಸಾಧ್ಯವಾಗಿಲ್ಲ. ಆಗುವುದೂ ಇಲ್ಲ ಬಿಡಿ...

ಪುಣ್ಯಕ್ಕೆ ಯಾವುದೇ ದೊಡ್ಡ ಮರದಡಿಯಲ್ಲಿ ಅವತ್ತು ನಾನು ಕುಡಿಯೊಡೆದಿರಲಿಲ್ಲ. ಇದ್ದಿದ್ದರೆ ಬಹುಶಃ ನನ್ನನ್ನು ಇಷ್ಟು ಎತ್ತರ ಬೆಳೆಯಲು ಅದು ಬಿಡುತ್ತಿರಲಿಲ್ಲವೇನೋ. ಅಲ್ಲದೆ ಯಾವುದೇ ಸಸ್ಯಾಹಾರಿ ಪ್ರಾಣಿಯ ಕೈಗೂ ಸಿಗದೇ ನಾನು

ಬೆಳೆದಿರುವೆನೆಂದರೆ ಅದು ನನ್ನ ಅದೃಷ್ಟವೇ ಸರಿ. ಬಹುಶಃ ವಿಫಲವಾದ ಸಸ್ಯ ಸಂಪತ್ತು ಇದ್ದುದರಿಂದ ನನ್ನನ್ನು ತಿಂದೇ ಹೊಟ್ಟೆ ತುಂಬಿಸಿಕೊಳ್ಳುವಂಥ ದರದ ಯಾವ ಪ್ರಾಣಿಗೂ ಬಂದಿರಲಿಕ್ಕಿಲ್ಲ. ಆಗ ಅಂದರೆ ಸುಮಾರು ಐದುಆರು ನೂರು ವರ್ಷಗಳ ಹಿಂದೆ ಅಂಥ ದಟ್ಟ ಕಾಡೊಳಗೆ ದನ ಕರುಗಳಾಗಲೀ, ಕುರಿಮೇಕೆಗಳಾಗಲೀ ಮೇಯಲು ಬರುವಂಥ ಪ್ರಮೇಯವೇ ಇರಲಿಲ್ಲ. ಒಂದು ವೇಳೆ ಬರುವಂತಿದ್ದರೂ ಕ್ರೂರ ಮೃಗಗಳಿಗೆ ಕ್ಷಣಾರ್ಧದಲ್ಲಿ ಬಲಿಯಾಗಿಬಿಟ್ಟಿರುತ್ತಿದ್ದವು. ಇನ್ನು ಏನಿದ್ದರೂ ನನ್ನನ್ನು ತಿನ್ನುಲು ಜಿಂಕೆ, ಕಡವೆ, ಆನೆ ಮುಂತಾದ ಕಾಡೊಳಗಿನ ಸಸ್ಯಾಹಾರಿಗಳೇ ಬರಬೇಕಿತ್ತು. ಅವುಗಳ ಸಂಚ್ಚಿಗೆ, ನಮ್ಮೆಲ್ಲ ಗಿಡಮರಗಳ ಒಂದೊಂದು ಎಲೆ ತಿಂದರೂ ಹೊಟ್ಟೆಬಿರುದಿಹೋಗುತ್ತಿತ್ತೇನೋ. ಅದೂ ಅಲ್ಲದೇ ಅವೂ ತಮ್ಮ ಬಾಯಿಬಿಚ್ಚಿ ಅನುಗುಣವಾಗಿ ತಮಗಿಷ್ಟವಾದ ರುಚಿರುಚಿಯಾದ ಗಿಡಗಳನ್ನು ಆರಿಸಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಿದ್ದವು. ಇನ್ನು ಮಾಂಸಾಹಾರಿಗಳ ಭಯವಂತೂ ನಮಗೆ ಇರಲೇಯಿಲ್ಲವಲ್ಲ.

ಆದರೆ ಅವತ್ತೊಂದು ದಿನ ಪುಂಡ ಆನೆಯ ಕಾಲ್ಪುಕತಕ್ಕೆ ಬಲಿಯಾಗುತ್ತಿದ್ದೆನೆಂದು ಹೇಳಿದನಲ್ಲ. ಇನ್ನೊಮ್ಮೆ ಅದರ ಸೊಂಡಿಲಿಗೂ ಸಿಕ್ಕು ಅದರ ಹೊಟ್ಟೆ ಸೇರುವ ಪ್ರಮೇಯ ಬಂದಿತ್ತು. ಅದು ತನ್ನ ಮಾರುದ್ದದ ಮೂಗಿನ ಅಪರಾವತಾರವಾದ ಸೊಂಡಿಲಿನಿಂದ ಸುತ್ತಿ ನನ್ನನ್ನು ಮುರಿದುಕೊಳ್ಳುವ ವೇಳೆಗೆ ಇನ್ನೂ ಗಟ್ಟಿಗೊಳ್ಳದ ನನ್ನ ಕಾಂಡವು ಬಾಗಿ ಬಳುಕಿ ಸುಸುಳಿಕೊಳ್ಳುವ ವೇಳೆಗೆ, ಅದು ಮತ್ತೊಮ್ಮೆ ಎಲ್ಲಿ ಬಾಯಿಹಾಕಿಬಿಡುತ್ತದೋ ಎನ್ನುವಷ್ಟರಲ್ಲಿ ಹಿಂದಿನಿಂದ ಇನ್ನೊಂದು ಆನೆ ಚೇಷ್ಟೆಗೆಂದು ಅದರ ಕುಂಡಿಗೆ ತನ್ನ ದಂತದಿಂದ ತಿವಿದುದರಿಂದ ಅದರ ಬಿಗಿತ ಕಡಿಮೆಯಾಗಿ ಸುಳಿಯನ್ನು ಮಾತ್ರ ಮುರಿದುಕೊಂಡು ತಿನ್ನುತ್ತ ಮುನ್ನುಗ್ಗಿ ಹೋಯಿತು.

ಹಾಗೆ ಎಲ್ಲದರಿಂದ ತಪ್ಪಿಸಿಕೊಳ್ಳುತ್ತ, ಬೆಳೆಯುತ್ತಾ ಬೆಳೆಯುತ್ತಾ ಎರಡಾಳುದ್ದ ಬಂದ ನಂತರ ಒಂದು ರೀತಿಯ ಆತ್ಮವಿಶ್ವಾಸ ನನ್ನನ್ನು ಆವರಿಸಲಾರಂಭಿಸಿತ್ತು. ಸದಾ ಸುರಿವ ಮಳೆಯಿಂದ ಜೌಗು ಹಿಡಿದು ಕೊರಗುತ್ತಿದ್ದ ನನಗೆ ಅದನ್ನು ನಿಗ್ರಹಿಸುವ ಶಕ್ತಿ ಬಂದಿತ್ತು. ಬೇಸಿಗೆಯಲ್ಲಿ ಸುಡುವ ರಣಬಿಸಿಲಿಗೆ ಬಾಡಿಹೋಗುತ್ತಿದ್ದ ಎಳೆಯ ಎಲೆಕಾಂಡಗಳಿಗೂ ಅದನ್ನು ಸೈರಿಸಿಕೊಳ್ಳುವ ಶಕ್ತಿ ಬಂದಿತ್ತು. ನನ್ನ ಸುಳಿಯ ಮೇಲೆ ನೆರಳು ಬೀರಿ, ಅತ್ತ ಇತ್ತ ಡೊಂಕಾಗುವಂತೆ ಮಾಡಬಲ್ಲಂಥ ಮರಗಳಿಂದ ತಪ್ಪಿಸಿಕೊಂಡು ನೆಟ್ಟನೇರವಾಗಿ ಬೆಳೆಯಲಾರಂಭಿಸಿದೆ.

ಎಲ್ಲ ಮರಗಳ ಮೂಲ ಉದ್ದೇಶ ಸೂರ್ಯನನ್ನು ದಿಟ್ಟಿಸುವುದೇ ಏಕೆಂದು ನನಗೆ ಗೊತ್ತಿಲ್ಲ. ಭೂಮಿಯ ತಂದೆ ಸೂರ್ಯನೆಂದೂ, ಅವನ ಮೊಮ್ಮಕ್ಕಳಾದ ನಾವು ಅವನ ಜೊತೆ ಋಷಿಮುಷಿಯಾಗಿ ಆಟವಾಡಲು ಬಯಸುತ್ತ ಯಾರು ಅವನನ್ನು ಬೇಗ ತಲುಪುತ್ತೇವೆಯೋ ಎಂದು ಪ್ರೆಪೋಟಿಯ ಮೇಲೆ ಎತ್ತರೆತ್ತರಕ್ಕೆ ಬೆಳೆಯುತ್ತಿದ್ದವು. ಅಕ್ಕಪಕ್ಕದ ಮರಗಳು ನಮಗಿಂತ

ಒಂದೆರಡು ಅಡಿ ಮೇಲಿದ್ದರೂ ಸಾಕು, ನಮ್ಮನ್ನು ಮಟ್ಟ ಹಾಕಲು ಹಾತೊರೆಯುತ್ತಿದ್ದವು. ಆದಾಗ್ಯೂ ಅಕ್ಕಪಕ್ಕದಲ್ಲಿ ಅಂಥ ಮರಗಳಿದ್ದರೆ, ಪಕ್ಕದ ಪೊದೆಗಳನ್ನಾದರೂ ಆಶ್ರಯಿಸಿ ಅವುಗಳ ನಡುವಿಂದ ನಮ್ಮ ಸುಳಿಗಳನ್ನು ತೊರಿಸಿ ಪಕ್ಕಕ್ಕೆ ವಾಲಿಕೊಂಡಾದರೂ ಸರಿ ಬೆಳೆಯುತ್ತಿದ್ದವು. ಬೇರೆ ಯಾರನ್ನೂ ಮೇಲಕ್ಕೆ ಬೆಳೆಯಲು ಬಿಡಬಾರದೆನ್ನುವ ಮನುಷ್ಯನ ಕಪಟ ಗುಣ ಅದು ಹೇಗೆ ನಮ್ಮ ಸಂತತಿಗೂ ಹರಡುತ್ತೋ ಗೊತ್ತಿಲ್ಲ. ಅದಕ್ಕೇ ಇರಬೇಕು, ಬಲವಿದ್ದವನು ಮಾತ್ರ ಬದುಕುಳಿಯುತ್ತಾನೆ ಎಂಬ ಅರಣ್ಯ ಶಾಸನ ಜಾರಿಗೆ ಬಂದಿರಬೇಕು. ಹಾಗಾದರೆ ಬಲವಿಲ್ಲದವನ ಕಥೆ ಏನು? ಅಂಥವರಿಗೆ ಈ ಭೂಮಿ ಮೇಲೆ ಬದುಕಲು ಹಕ್ಕಿಲ್ಲವೇ?

ಸರಿ, ಸೂರ್ಯನನ್ನೇ ಹಿಂಬಾಲಿಸುತ್ತೇವೆಂದೆನಲ್ಲ. ಹಾಗೆ ಕೆಲವೊಮ್ಮೆ ಬಾಗಿ ಬಾಗಿ, ಇನ್ನೂ ಬಾಗಿ ಅನೇಕ ಗಿಡಮರಗಳು ವಾಲಿಕೊಂಡಿರುವುದೂ ಉಂಟು. ಪುಣ್ಯಕ್ಕೆ ದಟ್ಟ ಕಾಡಿನಲ್ಲಿ ಮೇಲ್ವಾಣಿಯಂತೆ ಹೆಣೆದಿರುವ ಪೊದೆಗಳು ನನ್ನನ್ನು ಆವರಿಸಿರಲಿಲ್ಲ. ಬೇರೆ ಮರಗಳಿಗೆ ಅಂಥ ಪೊದೆಗಳು ಅಡ್ಡಬಂದಾಗ ಕಮರಿ ಹೋದದ್ದೂ ಇದೆ. ಬೆಳೆದೇ ಬೆಳೆಯುತ್ತೇನೆಂಬ ನಂಬಿಕೆ, ಹಟ, ಧಲ ಬಹಳ ಮುಖ್ಯ. ಅವೇ ನನ್ನನ್ನು ತಾಳ್ಮೆಯಿಂದ ಪೊರೆಯುತ್ತಿದ್ದವು. ಬೇಸಿಗೆಯಲ್ಲಿ ಅವು ಎಲೆಯುದುರಿಸಿಕೊಂಡಾಗ ಸ್ವಲ್ಪ ಸ್ವಲ್ಪ ಮೇಲಕ್ಕೆ ಬೆಳೆದದ್ದು, ಇಲ್ಲವೇ ಆ ಪೊದೆಗಳ ಅಲ್ಪಾಯಸ್ಸು, ಮುಗಿಯುವವರೆಗೂ ಮುರುಟಿಕೊಂಡು ಜೀವ ಉಳಿಸಿಕೊಂಡು, ಅದರ ಅಳಿವಿನ ನಂತರ ನನ್ನ ಬೆಳವಣಿಗೆಯನ್ನು ಕಂಡುಕೊಂಡದ್ದೂ ಇದೆ. ಕೆಲವು ಸಲ ಜಿಂಕೆ, ಕಡವೆಗಳು ಆ ಗಿಡಮರಗಳಿಗೆ ಅಡರುಗಾಲು ಹಾಕಿ ಬೋಳಿಸಿದಾಗ, ಅದು ಚಿಗುರುವ ಮುನ್ನವೇ ನನ್ನ ಸುಳಿಯನ್ನು ವೇಗವಾಗಿ ಬೆಳೆಸಿ, ಅದರ ಮೇಲಕ್ಕೆ ಕಳಿಸಿದ್ದಿದೆ. ಬಹುಪಾಲು ನನ್ನ ಸಮಕಾಲೀನ ಗಿಡಗಳು ಹೀಗೆ ನೇರ ಲಂಬಾಕಾರಕ್ಕೆ ಬೆಳೆದದ್ದು ನಮ್ಮ ಪಾಲಿನ ಸೌಭಾಗ್ಯವೇ ಸರಿ. ನಾವು ಹಾಗಿರುವುದಕ್ಕೆ ಸಂಭ್ರಮಿಸಿ ಅಹಂಕಾರದಿಂದ ತಲೆಯೆತ್ತಿ ಮೆರೆದದ್ದೂ ಇದೆ.

ಅದಕ್ಕೆ ಪೂರಕವಾಗಿ ವಸಂತ ಕಾಲದಲ್ಲಿ ಗಿಡಮರಗಳು ಚಿಗುರುವ ಕಾಲಕ್ಕೆ ಸರಿಯಾಗಿ, ಒಣಗಿದ್ದ ಎಲೆಗಳೆಲ್ಲ ಮಣ್ಣಿನಲ್ಲಿ ಬೆರೆತು ಮಣ್ಣಾಗುತ್ತಿದ್ದವು. ಆ ಎಲೆಗಳು ಕೀಟಗಳಿಗೂ ಸಮೃದ್ಧ ಆಹಾರವಾಗಿರುತ್ತಿತ್ತು. ಮತ್ತು ಅದು ತಿಂದು ವಿಸರ್ಜಿಸುವ ಅಂಶ ನಮಗೆ ಗೊಬ್ಬರವಾಗಿ ಮತ್ತಷ್ಟು ಪ್ರಚೋದನಾತ್ಮಕವಾಗಿ, ಫಲವತ್ತಾದ ಮಣ್ಣಾಗಿ ಪರಿವರ್ತಿತವಾಗುತ್ತಿತ್ತು. ಅದನ್ನು ನಮ್ಮ ಬೇರುಗಳು ಹೀರಿಕೊಳ್ಳುವಾಗ ಏನೋ ಒಂಥರಾ ರುಚಿ...

ಮನುಷ್ಯರಿಗೆ ಬುದ್ಧಿಯೇ ಇಲ್ಲ. ಈ ಮಣ್ಣಿಗೆ ಜೀವವಿಲ್ಲ ಎಂದು ಭಾವಿಸಿದ್ದಾರೆ. 'ಈ ಮಣ್ಣಿಗೆ ಜೀವವಿಲ್ಲವೆಂದವರು ಯಾರು? ಜೀವವಿಲ್ಲದಿದ್ದರೆ ಮಣ್ಣೊಳಗಿಂದ ಬೀಜ ಮೊಳೆಯುತ್ತಿತ್ತು ಹೇಗೆ? ಮೊಳೆತು ಜೀವ ಆವಿರ್ಭವಿಸುತ್ತಿತ್ತು ಹೇಗೆ? ಆ ಮೊಳಕೆ ಗಿಡವಾಗುತ್ತಿತ್ತು ಹೇಗೆ? ಗಿಡವು